

правленіе, и главана тѣзи партія былъ Георге Светославовичъ. Като имаше свои съгледатели въ Цариградъ, той добръ са научваше за работитѣ, които го интересувахъ, и щомъ са въцари, нападнъ и превзе Филиппополь на 1322 година ⁽⁹⁾.

Туй сполучно втурванье ободри предводителя на другъ единъ българскый полкъ, който са управи къмъ Одринъ, главенъ градъ на Тракія. Но туй нападанье на Императорскыѣ области излѣзе злочесто за Георгия; защото Андроникъ пѣ-младый, който имаше голѣмы силы, обърна ги отъ Демотика къмъ Одринъ, испяди българскыѣ войскы отъ околныѣ мѣста на стара Орестиада, и ги гони до Сливенъ, отдѣто са завърнъ съ безчетъ много добытъкъ, събранъ отъ мирныѣ селяны.

Около туй пакъ време, сир. на 1323 умръ и Георге, който остави подиръ си, кѣкъто и много други българскы царѣ, само едно име и новы кървавы страницы въ Исторіята.

§ 52. Новы размирицы за наслѣдство на българскыя престолъ. — Царь Михаилъ Страшимировичъ и деспотъ Боеславъ ⁽¹⁰⁾.

Подиръ смъртъта на Георгия Светославовича начевать пакъ да са разкъсватъ българскыѣ области. Планинското пространство отъ Сливенъ до Мессемврія преминува въ рѣцѣтъ на Византійцытъ. На връхниныѣ край Тунджа, въ удѣла на Елтимира, съ съгласіе Императорово поселява са Боеславъ, който зема Титулъ *Мизійскый деспотъ*. Държѣше са еще единъ Пловдивъ (Филиппополь), който, какъто рекохмы по-горѣ, бѣ превзетъ отъ Георгия. Този градъ са

(9) Cantacuz. t. 1 p. 170. У Палаузова: «Юго-Востокъ Европы въ XIV столѣтія, С.-Петербургъ, 1852 г.»

(10) Пакъ тамъ, стр. 69—79.